

Co je to domov?

Domov je pocit, který nás provází celý život, pocit usazení na místě, pocit neurčitý, těžko vyjádřitelný a přece každému jasný. Je to hnízdo k výchově dětí. Domov je cosi zděděného po předcích, možná i zatěžujícího, a proto někdy odmítaného, jakási povinnost k rodičům a tradicím, pro vykořeněné lidi nepochopitelná. Domov dává i omezuje. Dává jistoty a omezuje povinnostmi. Domov nemusí být rodiště, i když takto je to přirozenější. Domov je prostředí, které člověk přijal za svoje.

Domov je součástí lidské přirozenosti. Domov je jistota máminy náruče po celý život. Domov, to je chaloupka plná dětí. Domov, to je kostelík na návrší a večerní zvony. Domov je jednotná kultura soužití tolerující to, co domovu slouží.

Domov, to je školní lavice pro všechny. Lidé, kteří nezasednou spolu ve školní lavici, se těžko potom u společného stolu někdy setkají. Domov, to je střední třída spojující extrémy do společné péče o domov – zdroj občanské angažovanosti, sounáležitosti, tradičního prostředí a pravidel, schopnosti se bránit.

Lidé vychovaní v domově jej nosí v srdci celý život, idealizující představa v nich vytváří pozitivní emoce sounáležitosti a stálého pocitu domov vytvářet – vytvářet jistotu, bezpečí, věrnost.

Domov, to jsou děti vedené matkou, to jsou ženy s útězkem a čas měřený růstem dětí.

Domov je všechno to, co úniková modernita nechce, diskredituje a snaží se zničit. Domov je poslední útočiště normálnosti a přirozenosti.

Domov je určitou kolektivní záležitostí, je to pokračování lidského prostředí, lidmi vytvářeného dobrovolného kolektivu, pokračováním rodu nebo tlupy, je nezbytností pro člověka jako společenského tvora. I kočovník má domov. Je to skupina lidí, ve které žije a majetek, který s sebou žene. Domovské společenství nahrazuje dřívější rod, obhajoba příbuzenských genů a memů se stala důležitou v situaci, když genetický rod přestal mít hospodářský význam a vznikaly atomické rodiny. Občanství bylo prvotní už ve starověkých městech, dnes je i domov občansky založen. Širší citové vazby se přenesly na národ a obec.

Ženy tíhnou daleko více k domovu než muži a žena obvykle muže v domově udržuje. Láska k ženě je obvykle i láskou k domovu, který ona představuje. Žena si zase nedovede představit domov bez muže, a teprve až jej má, vytváří domov. Děťmi se domov potvrzuje. Ženy jsou daleko více udržovatelkami tradic a na jejich vztahu k domovu ve společnosti velmi záleží. Nezájmem žen se teprve definitivně domov rozkládá.

Domov by neměl omezovat svobodu, měl by zajišťovat možnost odchodu i návratu, aniž by to bylo výhodné pro ty, kteří migrují a ztrátové pro ty, kteří zůstávají. Domov je nika jistoty, do které by se měl člověk vracet po úspěšné (nebo i neúspěšné) misi v cizině, kdysi po úspěšném lovu nebo válečném tažení. Všechny tyto mise mají pro člověka význam jen tehdy, když za ním stojí domov, kam se může utéci, a který zároveň brání a podporuje. Domov chrání svobodu, protože chrání před nepřátelským světem. Lidé nezajištěni domovem většinou hledají sounáležitost a jistotu v kolektivech zhoubných sekt nebo agresivních spolků.

Širší pojem domova je vlast – domovina. Obvykle vzniká z pocitu stejnosti určité skupiny lidí žijících na určitém prostoru a obhajoby a vzájemné interakce společných hodnot. Je to již pojem vyžadující k pochopení určitý nadhled, kulturní zázemí a sdílení s ostatními lidmi. Vyžaduje určitou angažovanost a spolupráci v širším rozsahu. Vymezení tohoto pojmu může být v souladu s hranicemi státu, také nemusí, může se týkat jen některé oblasti nebo národnostní skupiny, nebo země, nebo části národa (Jihočeši).

Dnešní domov je ohrožen. Je ohrožena rodina a ženy neplní zcela svoji roli strážkyně domova. To samozřejmě není jen jejich vina, ale i celého prostředí a mužů, kteří na ně působí. S rozloženou rodinou se obvykle rozkládá i pocit domova. Všechna ideová působení únikové modernitní společnosti, většina současných idejí liberálních i socialistických domov nepřímo ohrožují. Tím je ohrožen i obecnější pojem domoviny.

Opozičním principem lásky k domovu je oikofobie – nenávisť k domovu. V nějaké míře bývá součástí pubertálního odmítání řádu. Pokud není výchovné prostředí dostatečně pevné a idea domova dostatečně přitažlivá, pubertální oikofobie se mnohdy podchytí ideály domov popírajícími a zafixuje ideologicky. Toto nebezpečí je dnes větší než kdy jindy, protože ideologie domov rozkládající jsou silné.

Zajímá vás téma domova a možná se ptáte, co s tím může každý z nás udělat?

Chcete číst dál?

Kniha Vlastimila Podrackého nejen analyzuje, ale také nabízí řešení.

Návrat k domovu - řešení pro Evropu je k dispozici v e-shopu www.ceskatrikolora.cz a určitě stojí za přečtení.

Návrat k domovu

Řešení pro Evropu

Vlastimil Podracký

Návrat k rodině, k občanské společnosti, k národu a ke státu